

Tekst Maya Toebat & Elisabeth Clauss

Fotografie Justin Paquay

WE DID IT!

Modeacademies zijn een wereld op zich. Hoe voelt het om na jaren intensief sleutelen aan eigen collecties weer naar buiten te stappen? We vroegen het aan drie pas afgestudeerde ontwerpers: een terug- en vooruitblik.

DOMINIKA GRZYBEK

DOMINIKA GRZYBEK

Dominika Grzybek kwam uit Polen naar Antwerpen om te studeren bij haar idolen Walter Van Beirendonck en Dirk Van Saene. Ze zwaait er af met maar liefst vijf awards voor haar mastercollectie: een ode aan vrouwelijk handwerk.

“Na vier jaar vol stress en hard werk was de show een emotioneel hoogtepunt. Ik voelde hoe we met alle twaalf masterstudenten de spanning van ons lieten afglijden.” Dominika glimlacht. Ze beschrijft haar tijd aan de Modeacademie als een grote waas, waarin de studenten en docenten vrienden werden en lange dagen eindigden met fietsritten naar huis vol ideeën. “Het waren vier superintense jaren. Misschien wel de meest intense van mijn leven.” (lacht) Dat ze in Polen al een modeopleiding volgde, hield haar niet tegen om zich nog verder in het vak te verdiepen. “Nadat ik een show van Martin Margiela had gezien en de Antwerpse Zes ontdekte, bleef de Modeacademie als een droom in mijn achterhoofd hangen. Ik verzamelde al mijn moed om naar de toelatingsproeven te gaan en tot mijn verbazing was ik geslaagd. Wat ik er vooral geweldig vond, is dat we niet bij de oppervlakte bleven hangen, maar altijd in de diepte doken, naar het verhaal achter de collectie.” Die mastercollectie draagt de titel ‘Ikebana’, Japans voor bloemschikunst. Het is het eerste woord dat Dominika zichzelf leerde, toen ze als vierjarige met haar moeder een Ikebana-winkel bezocht. Toch gaat de collectie niet over Japan, maar over het oogstfeest dat in augustus gevierd wordt in Slavische landen. “Het feest is sterk verbonden met vrouwen: zij maken grote boeketten waarmee ze Moeder Aarde bedanken voor de oogst. Bovendien zijn die ambachten – bloemschikken, borduren, naaien – al eeuwenlang een manier waarop vrouwen met elkaar communiceren. Figuurlijk, maar ook letterlijk: sommige vrouwen verstopten boodschappen onder hun borduursels.” Dominika zet de handwerkconversatie voort door zelf haar stoffen te haken, weven en stikken. Ook de bloemen maakte ze op een bijzondere manier: ze tekende ze na op grote schaal, waarna ze de contouren uitknipte en vouwde tot een patroon. “Het zijn trouwens niet alleen bloeiende, maar ook verwelkte bloemen. Die staan symbool voor het

verdwijnen van de traditionele feesten. En eigenlijk is het oogstfeest ook een feest van de dood, want daarna volgen de herfst en de winter.”

Voor haar vakmanschap en sterke grafische taal behaalde Dominika vijf prijzen: de Mode Award van Academie zelf, de MoMu Award, de Yvonne Decock Award, de Graanmarkt13 Award en de Maison Anna Heylen Award. Toch is ze niet van plan om met dat geld haar collectie te finetunen. “Ik hou mijn opties nog open. Ik zou graag ergens stage lopen, maar er is een gezegde dat als je wens uitspreekt, er minder kans is dat die uitkomt. Ik ga dus nog even zwijgen én genieten van de rust.” (MT) ...

@domigrzybek_

“WE DOKEN ALTIJD DE DIEPTE IN NAAR
HET VERHAAL ACHTER DE COLLECTIE”

"VERWELKTE BLOEMEN STAAN SYMBOOL VOOR HET VERDWIJNEN
VAN DE TRADITIONELE FEESTEN" DOMINIKA GRZYBEK

BEAUTY TIPS

TEINT: Hydra-Global - Instant Perfect
Phyto-Teint Nude OON Petal + 1C Petal
Instant éclat - Phyto-Poudre Compact 1 Rosy

OGEN: Phyto-Cernes éclat N1
Ombre éclat Liquide 1 Beige / Champagne
Les Phyto-Ombres 42 Glow Silver

BLUSH: Phyto-Blush Twist 5 Contour

WENKBRAUWEN: Phyto-Sourcils Design
Cappuccino - Phyto-Sourcils Fix 0
Transparent

LIPPEN: Phyto-Rouge Shine 10 Beige /
Sheer Nude

HAAR: L'Huile Précieuse Cheveux
La Crème 230 - Le Spray Volume

Alle producten van Sisley

FLORENT SELIGMANN

De 25-jarige Brusselaar studeerde in juni af aan La Cambre-Mode[s]. Zijn dynamische afstudeercollectie week af van de platgetreden paden, wat perfect bij de filosofie van de Belgische school past.

Zijn stukken van transparante lagen over elkaar omschrijft hij als een radiografie van kleren die archetypes zijn van het mannelijke. Florent Seligmann scant een cowboy-outfit of een zeemanspak en haalt er de stereotype elementen uit. “Ik heb de clichés van de mannelijkheid die al duizend keer geïnterpreteerd is, sterk overdreven en er een vrouwelijke collectie van gemaakt. Ik hou van die dualiteit tussen het mannelijke en elementen als tule, waarbij je gewoonlijk aan cocktailparty’s en bruiloften denkt.”

Voor hij naar La Cambre ging, studeerde Florent beeldende kunst aan Saint-Luc. Hij groeide op in een creatieve omgeving: zijn ouders waren kunstenaars die elkaar leerden kennen op een cursus beeldhouwen. Om zijn kennis als stylist uit te breiden, liep Florent stage bij Éric Beauduin en Natalia Brilli, twee Belgische lederontwerpers. Zijn collectie ‘Handle with care’ is een verlengstuk van zijn onderzoek naar een gedachtegoed gebaseerd op het universum van Pierre Cardin. Hij speelde met het idee van doorschijnende lagen over elkaar, die een verhaal vertellen en het lichaam onthullen onder de transparantie. “Ik wilde geen kleding binnen een bepaald kader ontwerpen, ik wilde juist grenzen overschrijden.” Toen hij tijdens de twee coronajaren zijn master voorbereidde, begon Florent zijn kledingstukken zelf te maken, met de hand. Zonder hulp van buitenaf, wat zeldzaam is voor een eindejaarsstudent. Omdat hij thuis woont, kan hij zich volledig aan het creatieve proces wijden. “De volgende stap is een commerciële versie van mijn collectie maken, maar

voorlopig voel ik me nog niet klaar om een eigen merk te lanceren.” Hij wil nog veel verder onderzoeken en hoopt vanaf de herfst stage te lopen. In een industrie die al sterk verzadigd is, vindt de jonge ontwerper het interessanter om met een nieuwe blik naar de klassiekers te kijken. “Neem de perfecto, dat is een stuk dat traditioneel heel stijf is, maar ik heb er een soepel kledingstuk van gemaakt. Dat vraagt tijd, want je moet zo’n stuk een nieuw evenwicht meegeven. Ik zou liefst elk seizoen een nieuwe versie van een klassieker maken. Tegenwoordig is de mode erg commercieel, ik wil graag mode maken die vrijer is, niet aan genre gebonden en betaalbaar.” Buiten de lijntjes dus, maar toch haalbaar. (EC) ...

@florent.seligmann

“IK ZOU LIEFST ELK SEIZOEN EEN NIEUWE
VERSIE VAN EEN KLASSIEKER MAKEN”

"SOMS LEEK HET WEL EEN FAMILIEBEDRIJF - MAMA HIELP NAAIEN EN
PAPA REED NAAR DE STOFFENWINKEL" LOUISE LUYCKX

LOUISE LUYCKX

Louise Luyckx studeerde af aan de Modeacademie van Sint-Niklaas met een collectie over de zeven zonden, maar zondig zijn haar straffe silhouetten alerminst. Ze tast de grens af tussen regels en losbandigheid, tussen Marlène Dietrich en de Kerk.

Mode stroomt door de aderen van Louise Luyckx. “Mijn moeder naait in haar vrije tijd, en mijn oma is de beste naaister en breister die ik ken. Ze heeft zelfs nog voor Raf Simons gewerkt,” vertelt ze enthousiast. “Dat was voor mijn tijd, maar als ik na school naar haar appartement ging, stond er wel altijd iemand bij haar

grote tekentafel.” Hoewel ze het als kind doodnormaal vond om omringd te zijn door naaimachines, was het minder vanzelfsprekend om zelf mode te gaan studeren. Soms heb je immers een droom die zo belangrijk is dat je hem niet durft najagen. Want stel dat het niet lukt, wat heb je dan nog om voor te leven? “Bij mij was de wens om naar het SASK in Sint-Niklaas te gaan, maar ik was bang dat het me niet zou lukken,” knikt ze. “Na het middelbaar heb ik nog een jaar Grafisch Ontwerp gevolgd en even gewerkt, maar op een gegeven moment besepte ik dat ik zo niet kon blijven doorgaan. Ik moest maar eens stoppen met dramatisch doen en de sprong wagen. Dan had ik het op zijn minst geprobeerd.”

Louise begon aan het SASK met het idee: ik zie wel hoe ver ik geraak. Dat ze er zou afstuderen ging haar verwachtingen ver te boven. Fierheid alom dus ten huize Luyckx. Temeer omdat ook Louises broer, Felix Luyckx, samen met haar afstudeerde. “Bij momenten leek het wel een familiebedrijf. Dan hielp mijn mama met naaien en reed mijn papa naar de stoffenwinkel en de Brico.” (lacht) “Trots of Superbia”: het is de titel van haar master-

collectie, waarin elk silhouet gewijd is aan een zonde. “Ik ben atheïst, maar juist daardoor ben ik extra geïntrigeerd door de gebruiken van de Kerk. Het is toch bizar dat de zeven zonden de bevolking al meer dan tweeduizend jaar in hun greep houden?” De collectie baadt in een demonische en toch engelachtige sfeer. Louise zoekt namelijk altijd contrasten op. “Daarom heb ik ook Marlène Dietrich erbij gehaald als muze, met haar wijde mannenkostuums. Zij belichaamt het tegenovergestelde van de strakke christelijke tradities. Ze werd zelfs gearresteerd omdat ze als vrouw een broek droeg.”

Hoe voldaan ze ook is over de collectie, toch voelt Louise dat haar verhaal aan het SASK nog niet af is. “Ik ben aan het overwegen om een optioneel vijfde jaar te volgen. Ik wil me nog verder ontwikkelen en de tijd nemen om te focussen op enkele silhouetten of samenwerkingen aan te gaan met schoenenbedrijven. Bovendien kan ik dan nog een show doen, wat als pas afgestudeerde ontwerper anders bijna onmogelijk is. En dat gevoel – als je je werk eindelijk kunt tonen – daar doe je het toch voor.” (MT) ● @louizelx

“MODE STUDEREN WAS
EEN DROOM DIE IK LANG NIET
DURFDE WAARMAKEN”